

Olin hyvin väsynyt, mutta jatkoin kiipeämistä. En tiennyt millainen maisema kukkulan huipulta avautuu, joten olin hyvin innoissani. Otin kulauksen vettä pullostani. Hiki valui pitkin otsaani, koska oli hyvin kuuma. Olin kävellyt jo monta tuntia. Sipaisin pitkät hiukseni pois kasvoilta ja katselin ympärilleni. Kukkulalta oli hienot maisemat. Alhaalla oli kaunis laakso. Paloin halusta päästä tutkimaan sitä tarkemmin. Sormeni syyhysivät, enkä välittänyt väsymyksestä tai painavasta rinkastani. Minun oli pakko päästä tuonne! Olen aina ollut utelias ja seikkailunhaluinen. Rakastan vaeltamista yli kaiken. Vedin syvään henkeä ja ihailin vielä hetken maisemia. Matka alas laaksoon sujui mukavasti. Mitä alemmaksi pääsin, sitä enemmän yksityiskohtia laaksosta paljastui. Siellä oli pieni, viehättävä kaupunki. Tunsin outoa halua mennä tutkimaan sitä. Vaeltaminen ei kiinnostanut enää. Aurinko alkoi jo laskea, kun olin perillä. Jostain syystä en halunnut nukkua teltassa. Kävelin kaupunkiin etsimään hotellia. Talot olivat vanhoja, mutta värikkäitä. En nähnyt ihmisiä, mutta löysin pienen hotellin. Kävelin sisään ja katselin ympärilleni. Vastaanotossa ei ollut ketään, joten soitin tiskillä olevaa kelloa. Hotelli oli kauniisti sisustettu, mutta hieman pölyinen. Aulassa oli muutamia sohvia ja nojatuoleja. Vanha mies tuli aulaan ja varasin huoneen yhdeksi yöksi. Mies ojensi minulle avaimet, mutta ei sanonut mitään. Hän vain katsoi minua tuimalla ilmeellä. Kiipesin portaat ylös kummastuneena. Aamulla minua odotti aulassa herkullinen aamiainen. En kiinnittänyt huomiota siihen, että olin ainoa asiakas koko hotellissa. Söin vatsani täyteen ja lähdin sitten tutkimaan kylää. Talot näyttivät vieläkin kauniimmalta näin päivän valossa. Saavuttuani keskustaan istuin penkille ihastelemaan suihkulähdettä. Olin jo unohtanut että tarkoituksenani oli vaeltaa eikä lomailla. Kylä tuntui suorastaan vetävän minua puoleensa. Halusin jäädä sinne ikiajoiksi. Sitten jostain kuului leikkivien lasten ääniä ja ihmisjoukon hälinää. Katsoin taakseni ja huomasin, että kadulla oli ihmisiä. Nousin ylös ja menin katsomaan lähempää. Joku lapsista heilutti minulle, ja minä hymyilin. Sitten tapahtui jotain, mitä en osannut odottaa. Kaikki ihmiset katosivat kuin savuna ilmaan. Katselin hölmistyneenä ympärilleni. Lähdin kävelemään takaisin hotellille, koska halusin selityksen. Minua vastaan käveli pariskunta. He hymyilivät minulle pelottavasti ja sitten katosivat. Tunsin kylmät väreet selässäni. Ihmettelin, mikä oikein sai minut tulemaan tähän kaupunkiin. Yleensä jos minun pitää valita joko teltta tai sänky, valitsen teltan. Kun astuin sisään hotellin aulaan, mies seisoj tiskin takana ilmeettömänä. ”Mikä tämä kaupunki oikein on? Miksi täällä on niin aavemaista? Kuka sinä olet? Missä muut asiakkaat ovat?” kysymykset pulpahtivat suustani. Mies ei vastannut. Olin raivoissani, mutta hän vain tuijotti minua. ”Vastaa minulle!” minä huusin. Olisin halunnut kuristaa miehen, mutta hillitsin itseni. Hetken kuluttua mies avasi suunsa ja sanoi hiljaa: Täällä on tapahtunut paljon synkkiä asioita. Nimeni on Carl. Vaarallinen tauti riehui kaupungissa, kun olin nuori. Emme saaneet mistään apua, vaikka pyysimme. Lähes kaikki asukkaat kuolivat. Vain minä jäin henkiin, mutta olen kirottu elämään tässä kaupungissa koko loppu elämäni. Sinun on lähdettävä kun vielä voit! Kostoksi kaupungin kuolleet asukkaat houkuttelevat kaupunkiin ihmisiä ja sitten...” Carl lopetti lauseen kesken ja kalpeni. Ennen kuin ehdin sanoa mitään, hän kaatui kuolleena maahan. Säikähtäneenä syöksyin ulos hotellista. Olin todella hämmentynyt ja surullinen. Kuoliko Carl koska kertoi minulle totuuden kaupungista? Hän vaikutti mukavalta, vaikka ensivaikutelma olikin hieman työkeä. Sydämeni tykytti kiivaasti, ja halusin paeta kaupungista mahdollisimman nopeasti. Kadulle ilmestyi kymmeniä ihmisiä, mutta he katosivat muutaman sekunnin kuluttua. Tämä toistui useasti. Olin jo melkein päässyt ulos kaupungista, kun huomasin olevani ansassa. Minut oli piiritetty. Käteni tärisivät ja yritin etsiä pakoreittiä. Sitä ei löytynyt, ja aloin mennä paniikkiin. Ihmiset lähestyivät minua. Kirkas valo välähti edessäni. Salama iski lähellä olevaan taloon ja sytytti sen palamaan. Käytin tilaisuuden hyväkseni ja lähdin juoksuun. Katsoin taakseni vasta, kun olin kiivennyt kukkulaa

ylös jonkin matkaa. Tuli oli levinnyt yllättävän nopeasti. Huomasin, että ihmiset katosivat kirkuen sitä mukaa kun talot paloivat. Siitä päättelin, että asukkaat olivat sidoksissa kylään. He varmaankin katoavat lopullisesti talojen tuhouduttua. Kun olin päässyt huipulle, koko kylä oli palanut. En silti pystynyt rauhoittumaan. Olin jättänyt autoni parkkipaikalle metsän reunalle. Matka kesti muutaman tunnin. Toivoin että kylä todellakin oli tuhoutunut kokonaan, etteivät asukkaat voisi enää houkutella viattomia ihmisiä kuolemaan. Onneksi salama oli sytyttänyt kaupungin tuleen ratkaisevalla hetkellä. Parkkipaikalle päästyäni olin iloisempi kuin koskaan. Heitin rinkkani takakonttiin ja käynnistin auton. Muutaman kilometrin ajettuani karmaiseva ajatus hiipi mieleeni: Mitä jos kaikki asukkaat eivät tuhoutuneetkaan?